

Støtte fra Højres Side, kun ganske enkeltvis fra enkelte Mænd i Venstre. Det maa vel være en Frugt af de politiske Begivenheder i Aarets Løb, at Kravet nu er optaget af det radikale Venstre, ligefrem som et Led i det saakaldte Odenseprogram og nu er gjort gældende her i Salen af „Folketingets Venstre“s Ordfører. Den højtærede Konseilspræsident begyndte, som bekendt, sin Programtale i Vinter med den Forsikring, som var bestemt til at høres overalt i Landet, at hans Ministerium ikke — saaledes som man allerede den Gang havde sagt om det — var et Bonde- eller Agrarministerium, men at det tværtimod vilde betragte det som sin Pligt at varetage alle Samfundsklassers Interesser i ligelig Grad. Da den højtærede Konseilspræsident satte denne Forsikring i Spidsen for sin Programtale, har han sikkert gjort det, fordi han frygtede for, at den noget ensidige Sammensætning, som Ministeriet havde faaet, kunde fremkalde en forkert Opfattelse af Ministeriets Planer og Politik, og han har vel ogsaa sagt det i Erkendelse af, hvilken Fare det vilde være for hans Ministerium og dets Politik, hvis en saadan Opfattelse, som han selv mente var saa urigtig, fik Lov at gøre sig gældende. Nu er det imidlertid sikkert nok, at en Forsikring af den Art nytter ikke det allermindste, selv om den bliver gentaget nok saa ofte i de mest velvalgte Ord, hvis ikke Handling følger ovenpaa Ordene. Jeg ved nu ikke, om den høje Regering egentlig har den Fornemmelse, at hvad der er sagt fra dens Side og foretaget fra dens Side i den forløbne Tid, har været egnet til at bestyrke de Forventninger hos Bybefolkningen, som muligt ere blevne vakte ved den højtærede Konseilspræsidents Ord i Programtalen. Jeg skulde tro, at der i alt Fald var adskillige af Ministeriets Ord og Gerninger i den forløbne Tid, der have været egnede til at frembringe det modsatte Indtryk. Jeg nævner f. Eks. den famøse Tale, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder holdt om Brugsforningerne ovre i Aarhus. Desuden træffer det sig saa uheldigt, at det ikke er nok med Ordene, men Ministeriet har allerede paa eet Punkt haft Lejlighed til ogsaa i Gerning at vise, at det ikke vil imøde-

komme Bybefolkningens Krav. Det var den Gang, Ministeriet gennem sin Chef afviste det af de danske Byerhverv fremsatte Ønske om et særligt Byerhvervsministerium, et Ministerium baade for Handel, for Industri og for Skibsfart. Naar man ser tilbage paa hele denne Sags Historie — og den strækker sig omtrent 20 Aar tilbage i Tiden, er kommen frem først som et Ønske om et Handelsdirektorat, derefter udvidet til Ønsket om et Handelsministerium, og nu endelig frembaaret for den høje Regering i Form af Ønsket om et Byerhvervsministerium, et Ministerium for Handel, Industri og Skibsfart — synes jeg, man ikke kan være i Tvivl om naar henses til den Udholdenhed og Energi, som i saa Henseende er vist især fra den danske Handelsstands Repræsentation, at der maa være Alvor i dette Ønske. Og som det sidst er kommet frem som en Henvendelse fra de samlede danske Byerhverv, fra saa omfattende Organisationer, der i sig samle Mænd af de mest forskellige politiske Anskuelser overalt i Danmark, vil Regeringen heller ikke have Grund til at formode, at der ligger nogen som helst politisk Bagtanke deri. Saa meget mere stødende forekommer det mig da at være, at dette det første Ønske, der er blevet fremsat som et samlet Udtryk for, hvad alle de danske Byerhverv mene, er blevet afslaaet af den høje Regering paa den Maade, som sket er.

Der lader sig ogsaa gøre en anden Betragtning gældende, som jeg synes ikke gør Afslaget mindre stødende. Den højtærede Konseilspræsidents Programudtalelser maatte jo ligefrem indeholde en Opfordring til Bybefolkningen om at komme frem med de Krav, som særligt laa den paa Sinde. Første Gang Bybefolkningen gennem sin Repræsentation da møder op med et saadant Krav, viser det sig, at det ikke er et Forlangende om at blive af med trykkende Byrder som f. Eks. de gamle Hartkornsskatter eller en Fordring om at faa en eller anden Millionbevilling, en anden Tiendegave, men det er et Ønske, som ingen Penge koster, et Ønske om, at disse Byerhvervs Tarv maa blive varetaget af en særlig Minister paa samme Maade, som det andet Hovederhverv her i Landet, Landbruget, allerede for længe